

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

BABO, TU MIN DIBIHÎZÎ?

Sê tîx, yek Gillette

The Art of Attraction · 05

Pênc salên dawî dojeh bûn, lê min tu carî ev fêma nekir, û ez di nava xwe de diçûm û dihatim, min bawer dikir ku ez xurt û bêtêkçûn im, tam wekî ku te hînî min kiribû.

Min tişteke ferq nekir, lê di wê 27ê Reşemîya 2025an de, tişteke di hundirê min de qewimî. Ez ji malê reviyam, min tiştên xwe li pey xwe hiştin mîna ku ez revok bim, bê çavkanî û bê cihêkî ku herimê.

Hema hema mîna zilamekî ku ji aliyê qanûnê ve tê lêgerîn. Lê deynê min ji dadmendiya mirovan re tune bû. Belkî deynekî min hebû ku bi te re bidim, hesabekî vekirî ku mabû ji ber ku diya min wisa dixwest, ku dîroka 30ê Hezîrana 1996an li ser bû, roja ku te dev ji Gillette Italia berda.

Wê tu qane kirî ku ez bûm yê ku rêveberiya îtalî razî kiribû ku te bişîne, lê min qet ev nedikir. Ji bo tu sedemê. Ji bo tişteke li dinyayê. Min qet nikaribû bikira, û min qet nikaribû li rûyê zarokên xwe binêrim heke min tenê bifikirîya jî.

Ew rêveçûna bûyeran bû, û min xwe dît ku ez çareserîya mantiqî bûm ji bo karsaziyê û ji bo berjewendiyên şirketê.

Ger tenê derfet bidana me, min ê tu her tim bi xwe re bixebitandaya. Min ê tu di karsaziyê de, li ofîsê, an li meydana bi ajanên xwe yên firotinê re bihiştaya, lê min qet dev ji te bernedida.

Mixabin, em li ser maseyên cuda poker dilîstin. Desteyên kartan cuda bûn, û pariyên lîstikê bi salan dihatin pîvan — û salên me ne heman bûn. Kî biryar dida, nexşeya pêşerojê bi xwe re hildigirt.

Paşê, di 14ê Nîsana 2025an de, te em terikandin. Tenê bîst roj piştî ku dayê koça dawî kir, hema hema mîna ku te nedixwest wê bi tenê bihêlî. Ez dûr bûm, 1.500 kîlometre dûr, ji qedera xwe re hiştî û bi tenê, lê min dizanî ku ez di ramanên te de bûm.

Ew dema herî dijwar a jiyana min bû, û zarokên min difikirîn ku ez ê xwe bikujim. Lê wan qet ez bi rastî nas nekirim, ne bi qasî ku bizanin ku ez qet ji qada lîstikê dernakevim, ne jî dema ku mirî bim.

Ez giriyam, lê min êş nekişand. Dema wê heye. Çend deqe her roj, bi zanîna ku tu ne li vir î bi min re.

Paşê te biryar da ku vegerî, di 14ê Nîsana 2026an de, tam salek piştî ku tu çûyî.

Û li ku derê din, heke ne di nava nivîsandina min de.

«Sê tîx, yek Gillette. Û ji nişkê ve em dîsa bi hev re bûn: Bapîr Camp, tu û ez.»

Em dîsa bi hev re li ser tiştekî dixebitîn ku kesî qet nefikirîbû biafirîne: vegotina Gillette.

Her roj ez çîrokên ku behsa te dikin dixwînim, û ew min dihejînin. Ez hîs dikim ku tu li vir î, nêzîkî min. Ku divê ez bi sebir bim. Ku divê ez serbilindiya bi navê Frega bê gazîkirin

biparêzim, tişteku min qet dev jê berneda û min hewl da ku derbasî zarokên xwe jî bikim.

Lê ew zarokên diya xwe ne.

Jineke din.

Ne ya min.

Ez dizanim ku dê heta Gulana 2027an bidome da ku xeleke bê girtin û ez bikevim rêya mîla dawî. Lê vê carê, ew ê bibe ya nifşan.

Ev hemû ye ku min di van salên dawî de li ser fikirî: ku ez ji yên piştî min tên re cureyek ewlehiyê bihêlim, ya ku paşavek garantî dike dema ku kodeke rûmetê, kodeke exlaqê û kodeke qanûnê hildigire.

Ew sê cinawirên ku gelek kes jê re dibêjin sextekar, lê ku ji bo me her tim rêberê me bûn.

Min, bi awayê te, efû kir yên ku hewl dan zirarê bidin min.

Lê erka hiştina dersekê li pey xwe her tim beşek ji tiştê ku te hînî min kir bû.

Îro ez 61 salî me.

Sibe dê rojek din be.

Û paşê yeke din.

Û hê yeke din.

Heta ku ez bibim mîna te.

Wekî ku diviyabû ji destpêkê ve wisa be.

Kî vê bixwîne, dê tenê li ser tiştekî bifikire:

«Kurek ji bavê xwe re dinivîse da ku rave bike ku wî qet
xiyanet lê nekiriye, û kifş dike ku awayê îsbatkirina wê ew e ku
bi wî re di nava nivîsandina xwe de xebatê berdewam bike.»

Dibe ku ev rast be, lê tu ê her tim babê min bî.

Ferdinando